

Bozók Ferenc

Holt költők társtalansága

Versek

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bozók Ferenc
Holt költők társtalansága
Versek

„Kezed ha gyújt köröm-picinyke mécsest,
amíg viasz, s rövid kanóca tartja
egy kontinensnyi éj se fog ki rajta,
nem oltja őt ki semmilyen tömény est.”

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az Antológia Kiadó azonos című kötetének (megjelent 2015-ben Lakitelken az ISBN 978 615 5428 23 4 azonosítóval, a 86. Ünnepi Könyvhétre) elektronikus változata. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. Az elektronikus változatot szabadon lehet lelkipásztori célokra használni, minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
A bánat folyosója	6
Alkonyvér	7
Álom	8
Anakreóni bordal a sörről	9
A pénz beszél	10
Apollinaire	11
Árnyék.....	12
A testemet kinőtte már a lelkem	13
Balassi-dallam Tarbay Edéhez.....	14
Balaton	15
Bánat	16
Belvárosi sanzon	17
Bizánc	18
Bodobács.....	19
Budapest.....	20
Camera obscura.....	21
Dallamos muzsák	22
Domoszlói advent	23
Éjszonett.....	24
Ember	25
Emlekszonett.....	26
Énangyal	27
Eső.....	28
Ez a szeptember csupa kínlódás.....	29
Ez a vonat most van indulóban	30
Fény.....	31
Fészekből kiesett fióka.....	32
Folyóiratba haltam	33
Füstszobor	34
Fűszálak	35
Gilisza	36
Grafitrajz	37
Gyerekrajz.....	38
Halálközeli vers	39
Hálni jár belém a lélek	40
Holt költők társalansága.....	41
Hószonett	42
Ikarosz dédunokája	43
Jézus a Blahán.....	44
Jónás próféta panasza.....	45
Karácsony	46
Kardvirág	47
Kassák feje.....	48
Katonatemető	49

Kávé	50
Kísértetek	51
Kísértetek a Mátrában	52
Kísértetfalu.....	53
Kismadár	54
Koraősz	55
Kölcsey elkallódott episztolája Csokonaihoz	56
Krúdy	57
Lego	58
Létvers.....	59
Lineáris idő	60
Lucifer.....	61
Magyarok symphoniája.....	62
Májális.....	63
Májusi rokokó	64
Mama	65
Márciustünder	66
Mátrai anziksz.....	67
Megint Rimbaud	68
Metró, Deák tér	69
Nagycsütörtöki halpucolás.....	70
Napfényképek	71
Napszentület.....	72
Negyvenes költő.....	73
Nehéz feltámadás	74
Nénik.....	75
Nocturne.....	76
Norman Bates.....	77
Nyárszonett	78
Odi et amo.....	79
Óriáskerék	80
Öregedés	81
Őszi alkony	82
Őszi szecesszió.....	83
Párhuzamosok.....	84
Pipacs	85
Pipacsok	86
Planetárium	87
Poe hollójának keresése	88
Porcelánangyal.....	89
Rágalmazók.....	90
Rimbaud Afrikában.....	91
Sanzon a Dunáról.....	92
Sátánjárás	93
Sebek.....	94
Szent Mihály hava.....	95
Szerelmes vers	96
Szilveszteri autóstop	97
Szilveszter blues.....	98
Szilveszteri vers az életközépről.....	99

Szoba, kiáltással.....	100
Szonett az elmúlásról	101
Szonett az ihletről	102
Szonett a szabadversről.....	103
Szonett a szonetthez.....	104
Szonett a téli depresszióról	105
Tavaszdal	106
Téltánc.....	107
Teodicea.....	108
Tériszony.....	109
Tükörszemek.....	110
Tükörszoba.....	111
Újév.....	112
Újratervezés	113
Verlaine.....	114
Weöres táj, Weöres ecsettel	115

A bánat folyosója

Isten fogja kezem, majd finoman húz,
s közben tán valamit súg a fülembe.
Kell ez a néhány lépés szomorúság.
Isten tudja, de én is, mire jó ez.
Többé nincs panaszom, nincs zokogó vád.
Csendben járom a bánat folyosóját.

Alkonyvér

Olyan piros az ég alja.
Bús széplelkek nézik.
Folyik, de nem varasodik.
Félek, hogy elvérzik.

Olyan lassan jön az este.
Vajon ideér-e?
Húnyt pilláim mögé csorog
az alkonyat vére.

Hószín ingem folyton véres,
szívem árad, tódul.
Vérzik, de nem varasodik.
Tehát nem is gyógyul.

Álom

Az este szárnyas ablakát kitárja,
szelíd szurokhuzatba mártja testem,
s ha öntudatlan ájulásba esem
az álom áthúz egy lomhább világba.

Dzsuang Dszi ősz fejére lepke röppen.
Már nem tudom, ki álmodik, s mi álom.
Halott barátom újra itt találom.
Pár furcsaság, min álmodó ledöbben.

Az álom oly szeszélyes, illanékony:
van úgy, hogy torkomat szorítja démon,
vagy épp idilli környezetbe ringat.

Ki érti, mondd, az innenit, s a túlit?
A lét ködös bizonytalanba bújik.
Egykor talán megértjük álmainkat?

Anakreóni bordal a sörről

Anakreón, bocsásd meg,
de most sörök levével
derék baráti körben
sörök dicséretével

s ma nem borok hevével
köszönt reám a mámor,
pedig hegyek levével
telítve pince, gádor.

Idézni is tömérdek
a borban lelt örömről
hogy mennyi verset írtak,
de itt e vers sörömről.

Hideg söröm! Te gerjeszd
habos, derűs vigalmam!
Lehetne sört dicsérni
anakreóni dalban?

A pénz beszél

A pesti part kövén ülök,
miként Attila is,
Dunánk vizén szemem szalad
ma tán Budáig is.

Smaragdja matt, opálosul
az alkony-marta lomb,
a pénz beszél, kutyám ugat,
nyüszít a Rózsadomb.

A pénz beszél, mi több: hadar,
kezében mikrofon.
Nem érti furcsa rímeid,
de ezt ne vedd zokon.

Apollinaire

miként a lebbencs
csörögve hull a sok levél
a kertkapunknál
türelmét vesztve vár a tél

az ősz halott és
letépve már a hangszál
a kézfogásunk
elillan és a nincsbe száll

Árnyék

Mázatlan, laza, testtelen árnyam
hűséges kutya, kullog utánam.
Tartalmat nem akar, csak a vázat.
Elrajzolt sziluettem alázat.
Illékony, maszatos grafit-ábra.
Diszkrétén belemárt a halálba.

A testemet kinőtte már a lelkem

A testemet kinőtte már a lelkem,
miként a sztreccsnadrág, feszeng a testem.
A fürge lélek oly nagyon ficáncol,
lehet, hogy egy napon (ha van) kitáncol.
De lélek és a test, s a Lét, s a Vanság
álmos és ködös bizonytalanság.
Felelj! Van ott tovább? Szólít e Fénylény?
Merengsz-e, mondd, a létezés miértjén?

Balassi-dallam Tarbay Edéhez

Varjúdombi tájban vagy „Rákosmihályban”
élsz, tágas szíved kaptár.
Sok mesét, sok jó szót, könyvemhez előszót
szív bőségéből adtál.
Jézus ígéjéhez s Varjúdomb népéhez
mindvégig hű maradtál.

Nincs köztük ellenség: sárkánykák, szellemkék,
hőseid szíve tiszta.
Könyvedben megférnek kis „Brueghel”-festmények,
tolladban bűvös tinta.
Rég szétdúlt otthonba, kincses gyermekkorba
olvastatsz engem vissza.

Balaton

ördögi kánikulában
kőbe ne üssem a lábam
angyalaid tenyerében
illan az árnyam a stégen
talpnyomaim alig állnak
angyalaid navigálnak

Bánat

Egy reszkető halom takar
egy tonna súlyú férfifőt.
A két kezembe eltemetve
arcom és a két szemem.
E furcsa hantba két szemem
belül borít szelíd esőt.
Maroknyi hant a két tenyér.
Eres, kicsinyke sírhelyem.

Belvárosi sanzon

Naponta jártam arra én,
talán egy nap se múlt el.
Dorottya utca gyöngyfüzér,
a Nádor utca dzsungel.

Csilingelő ezüstpatak
a lomha esti korzó.
Ha jó az est, reám tapad
ezüstje, mint a porhó.

A Váci utca színarany,
s a parfümös tavaszban
akárhová visz majd utam,
örökre ott maradtam.

De ott a tér, az öntözött!
Bokáig ért a friss vér.
Rubinkabátba öltözött
a nyugtalan Kossuth tér.

Bizánc

Fentről nézve egész ez a kép.
Szívünk, s mind, ami lent zavaros,
egységes mozaikberakás.
Gyötrelmünk ragyogása.

Bodobács

Játszótereken van most,
lendül a hinta,
hátán polinéz harcos
maszkja a minta.

Forró betonon járkál,
ünnepi díszben,
múltból jön elő, mászkál,
jár-ke-kel a szívben.

Május daloló estjén
enyhe meleg volt.
Mint Proust, felidézhetném
most a gyerekkort.

Budapest

Lecsukott szemeimmel
maszatolt amulettként
hidas és Budaváras
sziluettetdet őrzöm.
Az ősz falán lövésnyomok.

Camera obscura

Pillám takaró blende,
zárkózz lecsukott szembe.
Nem hívlak elő. Látlak.
Többé sohasem várlak.

Dallamos múzsák

Ha Berzsenyink, s Vitézünk a szélbe írja nekünk
azúrba mártva tintát a Lollit és a Lillát,
ha nincs fehér papírja, s Adynk a borba írja,
borába fojtja Csinszkát, e gyermekarcú nimfát,

ha hátát nem lúdbőrzi, és költőnk meg nem őrzi
dalos nevét a mának Aletta Van der Maet-nak,
sosem lehetne sejtett, poros kötetbe rejtett
pihényi, tünde-nőket, rekonstruálni őket.

Meát megírta Somlyó, teát kavarva oly jó
névének – itt a mában – merengni dallamában.
Lenóra, Fanni, Flóra, Etelka, Anna, Dóra,
e sok nevet ha írom, dalolnak, át a síron.

Domoszlói advent

A tél, a tél. Acsarkodó december.
Ha kesztyű nincs, tenyérbe fuj az ember.
Ha sála sincs, nyakába hőt lehelget
a várva várt, rorate-arcú gyermek.
A nénikék: szelíd vetési varjúk,
horgolt magányuk összehúzza rajtuk.
A lépteik: ösvényt kijárva, sorban
az utca tükrös vitrinébe roppan.
Csúszós az út. Ügyelni kell a lábra.
Vigyázva lépdélünk közös halálba.

Éjszonett

Sétálna láb. Mozogna száj, s a kéz,
de éjbe bábozódva megtapad.
A talp alatt talán gyökér fakad?
Az éjbe hull a Hold: teába méz.

Kijött a parkba, és csak áll. Csak áll.
A Hold sugárnyi méze rácsorog.
Magánya zsebre vágva. Ácsorog.
Az éjhez éjjeledni? Szép halál.

Se gondolat, se vers, se tollvonás,
így funkciótlan itt e szobrozás.
Se vágy, se cél, se tett, se ihletem.

Teáskanál kavarja éjjelem,
merítsd a kozmosz-éjbe életem,
kavarj sötét teádba, Istenem.

Ember

A végtelenbe mártva él az ember.
Lakása földgolyónyi társtalanság,
és kozmikus, tágas bizonytalanság
sodorja őt, miként planktont a tenger.

Anyagban hisz, s a véletlennek papja,
vagy Istenben, a minden-alkotóban,
öröktől mozdulatlan mozgatóban.
Hit és bizonytalanság éje, napja.

Fölötte csillagszeplős végtelenség,
mit véges agyba gyúrni képtelenség.
Tág lelke testi börtönébe zárva.

Ezernyi tárgya van, s örök hiánya.
Kötődne ehhez, ahhoz, ám hiába.
Többmilliárdnyi szív közös magánya.

Emlékszonett

Magányos éjeken, ha nem jön álom,
s ha nem csitít Rivotrilod se könnyen,
ha polcodon találsz, emeld le könyvem.
Te szódd tovább ezernyi régi álmom.

Szelíd kísértetem tiéd. Halálom
talán nem is halál, ha benned élek,
ha benned él az ének és a lélek,
magam tebenned újra megtalálom.

Létedbe épül és viszed magaddal
tovább, ha bárhol, bármely pillanattal
került az életedbe bármi, bárki.

Ekképp tehát, mi „múlt idők”, mi voltak,
tovább leszünk tibennetek, mi holtak.
Szelíd kísértetek vagyunk. Ne zárj ki!

Énangyal

Mint a fegyőr: fenyeget, kiabál,
hogy ne cigizz, ne zabálj, ne igyál!
S vágja közönyteli pózba magát,
mint kirakatban a próbababák.

Móres az ingje, bakancsa szigor,
megfagy a számban az asztali bor.
Rám kiabál, hogy alantas az én.
Durva felettesem ő. (Vagyis én.)

Eső

zokogó ég
kapualjtól
kapualjig
ver

a magányhoz
legalább két
dobogó szív
kell

Ez a szeptember csupa kínlódás

Ez a szeptember
csupa kínlódás,
a Nap is jön-megy,
kusza villódzás.

Puha fáradtság.
Hol a jókedvem?
Ez a bágyadtság
csupa Paul Verlaine.

Ez a vonat most van indulóban

Ez a vonat most van indulóban.
Őszi bánat zeng az indulóban.
Végleg itt marad, mit itt feledtél,
ez a vonat vissza már sosem tér.

Visszanézni vágysz, hiszen haladtál,
mégis úgy hiszed, hogy elmaradtál.
Ez a vonat vissza nem jön újra,
mozdonyát a végtelenbe fúrja.

Ez a vonat színezüstre festve.
Szíve láng, de színezüst a teste.
Visszanézni vágysz, de zárt az ablak.
Eltűnődve integetsz magadnak.

Fény

Kezed ha gyújt köröm-picinyke mécsest,
amíg viasz, s rövid kanóca tartja
egy kontinensnyi éj se fog ki rajta,
nem oltja őt ki semmilyen tömény est.

Az utcalámpa fényzuhany: csorog rád,
zuhog fejedre tiszta fénysugára.
Tusolsz. A tisztaság zuhog ruhádra,
tested zuhanyrózsák aranyporozzák.

A szurkos éj kísértetek barátja,
csuklyás daróca sok lidérc kabátja,
suhog, csapong ezernyi furcsa lénye.

Egy kontinensnyi éjsötét szakadt rám,
és éjszakányi híg szurok ragadt rám,
de mossza már az utcalámpa fénye.

Fészekből kiesett fióka

Zúzódásaid után
elaludtál lassan, kérges
tenyerem melegében.

Zúzódásaim után
bár így halnék Isten fészkes
kegyelem-tenyerében.

Folyóiratba haltam

A nappalok s az éjszakák,
és napra éj és éjre nap,
a verseim, ofszet-bakák,
papír-sírokban nyugszanak.

Könyvtár-raktárba haltak és
szinte sosem kísértének.
Sok halott nyugszik itt. Na és?
Gyertek le, és ne féljete!

Folyóiratba haltam, ám
szelíd vagyok, ne féljete.
Lapozzatok belém, s talán...
talán kicsit feléledek.

Füstszóbor

illékony életem te füstszóbor
a végtelenbe fújva pernye por
fogadjatok be füstös angyalok
miként ti szemhunyasnyi lét vagyok

Fűszálak

Sovány nyakunk csak épp kikandikál,
s a Nap, s a lég az Ég felé cibál.
A Semmi súlya húzza törzseink,
s a milliárdnyi ösztövé gerinc
reménybe, zöld kabátba öltözött,
s feszül, de leng a föld s a Menny között.

Giliszta

Rólam önmagát vadul letépte.
Régi, régi lány.
Ám a kétfelé metélt giliszta
mégis egy talán.

Grafitrajz

A szürkület grafitja rám havaz.
Tapintgatom magam: ki lenne az,
ki utcasarkon épp dohányzik, és
a nyári izzadás nyakán a kés.
Az alkony észrevétlen estre vált.
Befed, szitál reám finom halált.
A fény hiánya elborít belül.
Az est grafitlepel: reám terül.
A szúnyog is, ki épp nyakamba mart,
az utcalámpa fénykörébe tart.

Gyerekrájk

ezüst sarlók a delfinek
az óceánba vágva
bedőfve jéghideg vizek
határtalan hasába

Halálközeli vers

Nehéz a mellkas és a has,
nehéz a csont, a hús teher,
a test nehéz, miként a vas,
nem is te vagy, ki itt hever.

Ma haltad át vagy élted át,
lehullt a test, miként a géz
lehántva hús matériád,
legyintenél, ha volna kéz.

Lebegsz a kórterem fölé,
ha elhiszed, ha nem hiszed,
tölcséren át a Fény felé
a Lelkedet tovább viszed.

Hálni jár belém a lélek

Hálni jár belém a lélek,
halni kész rajtam a test.
Hozzám haldokolni jönnek
bánatos, tarolt füvek,
térdelő kövek, nyögő fák.
Gyászlepelt terít a félhomály,
bánkódásra görbült száj
a táj.

Holt költők társtalansága

Épp a Blahán ücsöröghet unottan.
Senki se tudja ki ő, pedig ott van,
szépirodalmi folyóiratokban.

Senki se látja nyomát, pedig itt van,
„inmedio” nevű tarka trafikban,
sörben, a borban, a bánataidban.

Él a jövőben, a múltban, a mában,
részegekkel a hús pocsolyában,
prostituált szomorú mosolyában.

Lenn a Ligetben, a vurstlis örömben,
vattacukor ragacsába lökötten,
cukros, aranyhabos őszi ködökben.

S lenn a Tabánban, a falban, a Várban,
s rajta a hídon, s a hídban a láncban,
enyhet adó Duna-víz zokogásban.

Hószonett

Karácsony éjjelén, ha rossz a kedved,
s ha jambusokra jár az ingaóra,
az ablakon figyelj a kinti hóra,
mert szűzi tisztaság borítja kertet.

Szíved, ha régi gondjaidba dermed,
a bánatot ma hagyd lehullni róla.
Ma bárhogya is belep, ne fújd le róla
ha szívedig szital is égi permet.

Amíg te enyhülést remélsz borodban
ő gyógyporát szitalja bánatodra,
s ha nem hiszel ma már fehér porokban,

tekints a szán alatti tiszta hóra.
Alád terül, szelíd gerince roppan.
Szonettet is lehetne írni róla.

Ikarosz dédunokája

Nem a habos égbolt,
csak a szakadékok
hidege a párnám.

Hisz a repülésből
csak a zuhanás vad
huzata talált rám.

Jézus a Blahán

Hívlak a metró
megbetegítő
léghuzatából.

Hívlak a tegnap
múltfelidéző
kábulatából.

Várlak a Corvin
fülsiketítő
forgatagában.

Várlak a járdán,
s lenn, a peronnál,
várlak a mában.

Várlak a holnap
matt, tejüveg-szín
virradatában.

Jónás próféta panasza

Jahve, sikítva kiáltok!
Vad Ninivéd nekem átok!
Hadd legyek én renegát rab,
küldj oda mást, aki bátrabb!
Rejts valahol, valamerre,
nem vagyok én ügyes erre.
Csősz legyek én, vagy a csordás,
éjjeliőr, vagy a portás.
Adj legelőt, meg a csordát,
s enyhet adó szikomorfát.

Karácsony

Miként a dunna, ránk puhult
a téli éjszaka.
E vers legyen meleg kalács,
s anyánk szelíd szava.

Miként kalácsra porcukor,
szital a házra hó.
E vers legyen kemencesut
hová bebújni jó.

Kardvirág

Meredve virradatra, tárt szabadra,
miként a puskacső, szegezve égnek,
emelkedik, sudárodik magasra,
ma meghal, ámde van gerince, nézd meg.

Kassák feje

Mértanilag koponyáját
jól kitalálta az Isten.
Homloka tiszta kubizmus,
készre alázta a forma.

Tárgyilagos szigorúság
téreometria-arca,
vésni való orosz ingje,
hűvöse, rendje, nyugalma.

Katonatemető

talajba halt sapkák övek
porrá puhult bakancsszögek
szétkorhadó lidérc-bakák
jövönkbe ájult dédapák

Kávé

Hajnal szűk ösvényén lábnyom.
Papucsom odavisz eléd.
Szolgának hittem, s most látom:
uram e fekete cseléd.

Álmos, lassú láng leng lomhán.
A tüze ide-oda mar.
Rossz kávéfőző szűk torkán
csorog a fekete ital.

Áradj bennem forró kényszer,
legyen e fekete haver
szívemnek sűrű doppingszer,
a szívem ide-oda ver.

Engedd, hogy hűséget valljak.
A szívem ide-oda jár.
Éltess kávé, s tőled haljak.
Kotyog a fekete halál.

Kísértetek

Magányos vagy. Szobádban ülsz,
fotóikat rakosgatod,
s ha emlékükből elmerülsz,
melletted ülnek, tudhatod.

Szeretnek téged, így tehát
maradnak is. De testüket
levetve, mint kinőtt ruhát
hordják tovább a lelküket.

Hús férfiak, lány, esti nők.
Testük lefoszlott, rongyos ing.
Ne félj. Nagyon szelídek ők,
anyagtalan halottaink.

Bár ajtó, ablak zárva van,
mégis jönnek, ha itt az éj.
Tapintatuk határtalan,
de nem tapintanak, ne félj.

Kísértetek a Mátrában

Itt dédapák jártak talán
gombát keresni,
s vadőr, pipázgató papám,
gondját feledni.

Csizmában jöttek férfimód,
s munkák-gyötörten,
s én város-vert silány utód
túrázni jöttem.

A Mátra völgye rám legyint
szelíd nyugalmat,
legyen ma nyugtatóm megint
zefír-fuvallat.

Vidám kutyám elém pörög:
de furcsa hastánc!
A völgy patakja úgy csörög,
miként a vasláng.

Suhognak itt, miként a fák
s miként a szárnyak,
cseléd mamák, béres papák,
halotti árnyak.

Kísértetfalu

*„vagy vedd példának a piciny fűszálat:
miért nő a fü, hogyha majd leszárad?
miért szárad le, hogyha újra nő?” (Babits)*

Üres falakra bámulok meredten:
kihalt az utca, hol gyerek lehettem.
Hová omoltatok, papák, mamácskák?
Ti fűszál-életű kicsinyke bátyák?
Miért kaszál füvet halomba, rendbe,
egy szorgos, ősi kéz a végtelenbe?
Nézd: integet felénk fűszálnyi árnyuk.
Miért vagyunk, s miért megyünk utánuk?

Kismadár

Tágra varrt kabát a nyári ég,
mit neked szabott a virradat.
Térbe hív a zsongó enyhe lég,
fecske vagy, magad csinálj nyarat.

Koraősz

Borulás van most nálam bent, kint.
Oly szomorúan ébredtem,
mint az esővert macskák, vagy mint
válogatottunk tétmeccsen.

Kölcsey elkallódott episztolája Csokonaihoz

Émelyít a verse, mint a méz,
szép magány a csupra, sárgaréz.
Dallamán karöltve andalog
klasszicizmus és parasztbarokk.

Krúdy

lány levendulának illatába mártott
női sóhajokba öltözött novellák
téli éjszakáimon hajolni rátok
álmosodni és aludni öntudatlan
míg a hó tetőnkre hull a holdas éjben

Lego

Eszembe jut, ha néha játszik,
magasba röptet és talán kacag,
miért törékeny az, mi látszik,
a hús, a csont miért ilyen vacak?

S vajon mi lesz a Földön itt lenn,
ha lég leszek, vagy épp hideg salak?
Lego vagyok? Talán az Isten
ma szétszed, és maholnap összerak.

Létvers

A szív megáll. Elindulok,
hová te még ne jöjj át,
habár lehetne számos ok.
Utólszor még ölelj át.

Utólszor még ölelj, hogy én
majd emlékezzek arra,
milyen volt rég egy testi lény
féltő, pióca-karja.

Hol tű hegyén az angyalok
türelmesen feszengnek,
a szív megadja most magát
a Mindörökre-rendnek.

A test leolvad, mint a hó,
s a szív leáll a Létben.
A Mozdulatlan Mozgató
határja nincs ölében.

Lineáris idő

lineáris idő csak azért van
hogy a tetteimet ne lehessen
soha teljesen egyidejűleg
az idő fura kényszere folytán
egyszerre csinálnom

Lucifer

Angyalaid hogy örülnek!
Munka előtt körülülnek,
és szavaidra figyelnek,
penzumaikra ügyelnek.
Hold sugarát szidolozzák,
csillagaid leporolják,
söprögetik darabonként,
archetipus sztahanovként.
Műszak után ücsörögnek,
Szféra büfében söröznek,
majd ezután a Fiastyúk
szárnya alá települnek.
S itt vagyok én. Kitagadva,
égi Szibéria rabja,
távol az égi karoktól,
hűs hivatalnokaidtól.
Rázza felém örök öklét
szüntelenül az öröklét.

Magyarok symphoniája

Érezted-e, Szent Gerardus,
Imre jó tanára, magnus,
még az írott vers előtt,

hogy te ott egy ósanyában,
s kézimalma dallamában
felfedtél egy verselőt?

Miként az íj, füledbe lőtt
még a „Volék sirolm” előtt
egy „pre-vers”, egy „vers-előd”

Ósvilági munkadalban,
szinte testtelen morajban
lón, a versnek teste nőtt.

Majális

Mondd, hol van a bor, meg a szóda,
kedvünk tarajos fokozója?
Felpezdül az élet a vízben,
hangyák kaparásznak a szívben!
Felfrissül a szív, meg az elme,
zászlónknak a szél a szerelme!
Színes, lobogó haja, selyme
libben, belevág a szemembe!

Májusi rokokó

Csikland, késztet csupa kacagásra
bököd a nagyujjad,
mézzel, lázzal pici kanalanként
itat a kisujjad.

Melled puttony, tele piros ízzel,
tenyered aranytál,
meggytől rúzsos mosolyod a méz, és
ajakad a kaptár.

Mama

Süt, főz, kiveszi a torzsát,
sarlóz, eteti a Morzsát.
Gallyaz, cipeli a ládát,
dúdol, kötözi a málnát.

Rostán kukorica pattan,
hószín taraja kirobban.
Nappal sohase pihen le,
lábbon menetel a Mennybe.

Márciustündér

Mint a hóvirág, alakja oly kacér.
Zöld a blúza, ám az arca hófehér.
Tél s tavasz közé röpíti enyhe lég.
Már tavaszba húz, de karja téli még.

Mátrai anziksz

Mint kicsi kurzor a térben,
nyílhegy a fecske az égen,
s mind, ami rút az anyagban,
ékszer a nyári aranyban.

Sok millió vaku villog
tónak ezüstje ha csillog,
s mind, ami van, fura lázban
szépül a Nyár aranyában.

Megint Rimbaud

Nyútt, hasadt bakancs a bánat.
Kócos, éjnehéz hajamba
holdsugár gubancolódna,
csillag és bogáncs tapadna.

Gondjaim zsebembe gyűrve
ballagnék az éjszakában.
Glóriámat, mint egy labdát
rugdosnám az út porában.

Metró, Deák tér

Tanácsstalan vagy. Állsz a léghuzatban,
s fizetsz azért, jegyet kezelsz, hogy ismét,
miként a légyapírra, újra rálépj
a nyelvre, mely kotort belekbe forgat,
személytelen, globál-gyomorba dolgoz,
s emészt személyvesztett utas-salakká,
s Deák Ferenc terébe oldva egymást
a telt belek sosem gubancolódnak,
miként Deák Ferenc, középen állva,
utat keresztezett, de görcsöt oldott.

Nagycsütörtöki halpucolás

A sodronyingje színezüstből,
megannyi pénz, amelyre vér hullt.
Halottas ágya kormos üstből.
A pikkely szállt, ezüstje széthullt.

Napfényképek

Sok millió vaku villog a tó laza tükrén,
mint focimeccseken és protokoll-fogadáson.
Nap-vaku csillog a tó puha bánat-ezüstjén.
Vonz ez a tárt ragyogás. Van-e még maradásom?

Napszentület

nem támaszthat fel ma már
„se könny se szó se vegyszer”
mert minden nap van halál
de meghalás csak egyszer

Negyvenes költő

Néz az orvosom, szemembe, mélyen:
Rossz az álma önnek?
Jó az álmom, ám az ébredésem
lehetne könnyebb.

Nehéz feltámadás

Épp otthonod lett éjszakád
mert gyógyiszapja langyos
és süppedő hínárhazád
lágyság és mocsárgubancos.

Ám most cibálva vág pofon
a virradat vad ökle
hogyan túllegyél az álmokon
feltámadásba lökve.

S épp rád száradna éjmocsár
reszketve állsz a hóban
és kezd mosdatni két kerub
egy hófehér lavórban.

Nénik

Télire, rúdra akasztott
ráncos, aszott, puha fürtök.
Készre aszalt kicsi szőlők,
padjaitokra kiültök.

Tagjaitok finom ívét
vonja a bú, meg a nincsen.
Ültök. A szíveteket már
készre alázta az Isten.

Nocturne

Most még nem jön az álom,
felkattintom a Holdat.
Ágyam pázsitos illat.

Jó éjt csókol a szellő,
hűs harmatba gubózik,
csillaggal takarózik.

Jurtám végtelen égbolt,
fekszem szféra-zenében,
tücskös, kozmikus éjben.

Norman Bates

Szűri az elme a sárpuha éjjelt.
Síkos az aljuk a gondolatoknak.
Mint a Psychóban az Anthony Perkins,
múltam az éj mocsarába merítem,
melynek hús, távolodó, laza alján
érezem a felszínt.

Nyárszonett

A Nap, miként a sör: ragyog, pezseg,
s a fellegek, miként a sörhabok,
fodor-ruhás barokkos angyalok.
A lég a tarka rét fölött rezeget.

Lerészegít e nyári lázmeleg:
a július, miként az alkohol
a Mennybe ránt, bár lángoló pokol.
Fájdalmat űz, bár tőle fáj fejed.

Ha nem leszek, s a nyár rezegetve forr,
s eszedbe jut egy Kosztolányi-sor:
„a nyár az én szerelmem, érte égek”.

Kiáltsd a zöld mező fölé nevem,
s e szédületbe visszaérkezem.
Egy szuttogó fűszálban újra élek.

Odi et amo

Látszatokat visz a hétköznapi.
Férfi s a nő. Csata minden nap.
Torz az adás. Csupa szellemkép.
Antagonisztikus ellentét.

Jing meg a Jang: ugye két önkény.
Ambivalencia-légörvény.
Rosszak a kulcsok a zárhoz.
Nincs meg a társad a bánathoz.

Óriáskerék

Lehet, hogy óriáskerék a Földünk.
Naponta szédülök, ki kéne szállni.
Ha felfelé figyelsz, a tág azúr hív.
Ha lentre fókuszálsz, hazug vidámpark.
Halálba vonz e hánytató vidámság.

Öregedés

hullong szítál
hullong belep szítál
miként a por beléd szítál
miként a könyvlapok közé por
beléd szítál a bús öregkor
heget hasít
heget redőt hasít
heget redőt árkot hasít
reád teríti csipkefátylát
bőrödbe szánt ezer barázdát
karon talál
karon fejen talál
karon fejen szíven talál
napok napok megannyi bárdja
a köznapok halálbrigádja

Őszi alkony

Görnyedt alakodra
hullong puha rozsda.
Lépted fakereplő,
tested csupa szeplő.
Felnézel a Napba,
arcodba falazva
rézsárga törött szem,
öklömnyi ökörszem
szunnyad tenyeredben,
ráncos kerevetben.

Őszi szecesszió

Nagy ékszerész az Ősz: felékesítve fánk.
Aranylevél, rubinlevél pörög le ránk.
A napsugár, miként a méz: csurog, behint.
Megédesítve töppedő gyümölcseink.
Patak csorog, avar csörög, miként a lánc.
Halálba húz e lágykarú hetéra-tánc.

Párhuzamosok

Milliónyi talpfa döng alattunk.
Sínvasak, mindig együtt haladtunk,
ám valódi társad mégse lettem.
Tán találkozunk a végtelenben.

Pipacs

A szőke búza éke ez,
kit minden durva gaz tegez,
ki szőkeségben lángoló,
s kit kis növényhatározó
gyomok közé helyez.

Parasztvirág: Te drága gyom!
Rubinpiros szerény rokon!
Lobogj, miként a mécsvilág,
s miként a krepp-papír virág
vidéki lagzikon!

Pipacsok

Szőkült mezőn parasztvirágok,
seregnyi krepp-papír pilácsok
lobogjatok!

Mezőkbe tűzve, mint a fáklyák,
kis őrtüzek, tenyérszirti máglyák
ragyogjatok!

Ti lángoltok talpas pohárba,
ha szívemet hevíti, bántja
veres borom,

s dúlt álmaimba visszarepdes
rozstáblán eltiport, szerelmes
gyerekkorom.

Planetárium

Csillagok vonítva,
sírva énekelnek,
láncra vert kutyái
ők a végtelennek.

Gömbtetőnk a kozmosz,
zárt határtalanság,
égi jurta épül
ránk: a társtalanság.

Poe hollójának keresése

Régi lexikonsorok, falammal egybenőnek.
Porfogóim alfabéta-sorba rendeződnek.
Gyúrt, bizonytalan kezem fotelben ellapozgat.
Régi angol antológiákat únva forgat.

Itt a klór s a kór kotyog csövekben és csapokban.
Tán üregbe, vagy falakba bújt, de mégis ott van.
Elsimítség tapétaráncokat sötét sarokban.
Végleg elhagyott, te így hiszed, de szárnya moccan.

Porcelánangyal

Törékeny angyalom, filigrán nipp!
Te suttogó kerámiák között
lakásmagányba szobrozódva
alázatos fejed leszegve élsz,
s én súgva sem merem bevallani
neked nevét, ki elfeledte rég,
ki voltam egykor én, s hogy ő ki volt.

Rágalmazók

„Orvosok”, mivelhogy „orvul” ölnek.
Jól beosztva. Mindig egy kanállal.
Stigma-vakcinákkal öldökölnek,
oltogatva sürgető halállal.

Rimbaud Afrikában

Az ágyam is komoly beteg,
kikötve, ócskán,
de zárt szememben ott libeg
papírhajócskám.

Kereszthuzatra vár szobám,
de áll a lég is,
hisz izzadásba fúlt talán
az enyhe szél is.

Az izzadás szalagja mért
nyakamra hurkot,
tapasztja rám a Nyár az éjt,
miként a szurkot.

Sanzon a Dunáról

Dunánkba szórja gyöngysorát a Lánchíd,
e pesti nő, ki éjszakázni csábít.
Ezer kacér szemet mereszt a Várra,
gyémánt nyakékje átragyog Budára.

Ha jó az est, hűs, ékszeres varázsban
átlényegül a lázas éjszakában
a Váci utca színarany folyammá
s nyugodt Dunánk, mint gyűrt ezüst, olyanná.

Ezüst Dunánk, legyen tiéd e sanzon,
ha partjaidra vonz a nyári alkony.
Dunánk, ezüst vizedbe nézni oly jó,
reám tekint Babits, Attila, Somlyó.

Sátánjárás

Minden napra jut egy patás.
Szarva, farka csak ráadás.
Minden napra jut egy démon.
Áramlik belém a vénom.¹
Minden napon jön egy ördög.
Olykor ölel, máskor föllök.
S minden éjjel jön egy szellem,
nyomja és szorítja mellem.
Bárhová megyek, kíséretet.
Hú lidérc, makacs kísértet.
Minden napra jut egy sátán.
Naptár szerint. Egymás hátán.

¹ kígyóméreg

Sebek

A tiszta légbe fúrva milliárd lövés.
A rossz szavak sebek. Talán ha hallgatok,
a némaság lehetne enyhe gézkötés?
A létbe lőtt sebek, parányi varratok
lemoshatók? Leoldhatók a múlt faláról?

Szent Mihály hava

Gyenge szél kavar teát.
Vénkisasszonyos nyakát
összehúzta már a Nyár.

Titkolom ma is, mi bánt.
Bánatomra kardigánt
horgol enyhe napsugár.

Szerelmes vers

Szívkoszorúmat a lábad elé
elhelyezem. Mosolyod temetés.
Májusi fák lobogói között
testtelenül lebeg egy ölelés.

Szilveszteri autóstop

A térbe szórja friss havát december,
az arcba szűrja hús darázscsapatját.
Sikít a szél, sziszegve szúr a fullánk,
kemény telet kaptunk idén az Úrtól.
Hiába rejteném előle ujjam,
kabátzsebemben enyhülést kotorva,
zsebemben ott a Tél, a kártya lapján,
a téli ász, a makk, vacogva guggol.
Elém teríti új havát az óév,
talán az újszülött időnek ágyaz.

Szilveszter blues

üvegszilánk a hódara
beléd hasít akár a kés
sebes husáng a zúzmara
szöges kabát a szellőkés

siess siess pribék e nap
nyakad hasítja mint a bárd
óév nyűszít bokádba kap
rohanj előle meg ne várd

Szilveszteri vers az életközépről

Az emberélet útjának felén,
az esztendőnek csikorgó telén
engedj most rágyújtanom unottan.
Egy éj sötét erdőbe jutottam.

Engedj most egy kissé megpihenni,
mit eddig cipeltem, most letenni,
pályaszélről nézni a világra.
Tudod, kibicnek semmi sem drága.

Nos, talán nem ezt, nem így akartam.
Így tűnődsz magadban, mozdulatlan.
Leülsz egy kőre, és cigizve ülsz.
S a megszokás kövére rákövülsz.

Szoba, kiáltással

Szobámban alvó sikoly lakik
folyton becsengetnek valakik
s mert nincsenek rám belátással:
Szoba kiadó, kiáltással.

Szonett az elmúlásról

Kozmosz-legeltetés csupán e pornyi lét?
Élünk. A Léthe fújva szállunk, mint a por,
miként a pillanat-faragta füstszobor.
Balettozunk a légben, mint a tollpihék.

Matériámban élve nem vagyok szabad.
Szorong a test az ürbe rántva, és vacog,
s az énemről, miben nagyon magam vagyok,
nem én vagyok ki dönt, hogy itt meddig marad.

A hit talán segít. De mégsem érted,
hogyan tovább, ha véget ér a léted,
s miért a vég, a végtelenbe lökve?

Miként a sztreccsnadrág, feszeng a testem,
mert testemet kinőtte már a lelkem,
kibújna és a végtelenbe szökne.

Szonett az ihletről

Naponta mártsd a tóba horgodat,
s a tó vizére gondosan figyelj,
de horgod olykor húzd ki és pihenj,
mert néha kell a csend, s a gondolat.

Az ihlet is, lehet, hogy épp ilyen:
vagy úgy jön el, miként horogra hal,
vagy horgod sincsen és eléd inal,
vagy elkerül, s iszapba búj, pihen.

De mégis kell a munka, s készüllet,
s a „tó-nézés”, mi látszólag szünet,
tehát a part, a csend, na és a tett.

Az ihlet oly sebes, miként a hal,
ha nem figyelsz reá, tovább inal.
A fenti példa jól mutatja ezt.

Szonett a szabadversről

Papírra vetve kész előtt a nyerset,
mi jambusokba jut talán eszembe,
az ihletet kötötten engedem be,
ma tán kötötten írom én e verset,

s ha kész a vers, talán szonettbe dermed.
Nem is tudom. A vers így is születhet:
A dallamot bocsásd közel füledhez,
kottázva írd, kiszabva terjedelmet.

Vagy épp formátlan írd az éneked, hisz
talán a hangulat, vagy érzelem visz,
s a verstanunk rideg cellába lökne,

repülj kötetlenül, miként az álmok
a látomások és a szürreálok.
Kerüld a metrikát, ha gúzsba kötne.

Szonett a szonetthez

Siess szonett-ruhám reám terülni,
miként zakóba, bújnék struktúrádba,
divatjamúlt, de jól szabott ruhádba,
szebb, ünnepibb szövetben elmerülni.

Ha rám talál a téma, nem kerül ki.
Ha felkeres vagy elkerül a bánat,
magamra gombolom szonett-ruhámat,
szonettbe szép borulni és derülni.

A jambusok szabott zakómra díszek,
a gombok és a mandzsetták a rímek,
hibátlanul felékesítve formád.

A versemet szonett-ruhába rántom,
megénekellek én, szonett-kabátom.
Szabad vajon szonettet írni hozzád?

Szonett a téli depresszióról

Kiáltanék! Ki hallja? Senki sincs?
A reggel és az est sötét szurok,
a nappal szürke vagy fehér burok,
szívacsbelébe gyűr, kiútja nincs.

A február nehéz, hideg bilincs.
Taszít, de vonz. Miféle mágnes ez?
A télutó magába mágnesez.
Kívül retesz, belülről nincs kilincs.

De nem baj ez! – tűnődve gondolom,
magányomat magamra gombolom.
Nem is hiányzik most a társ, a tett.

Reám szakadt a tél, mint háztetőre,
s amíg magam ki nem jövök belőle,
kijön belőle pár hideg szonett.

Tavaszdal

Pihés verébsereg,
falánk, vidám kutyák,
eper, cseresznye, meggy,
zefír-fésülte fák.

Tavaszdalom lebegj
panaszdalok helyett,
eper, cseresznye, meggy
zöld vagy még, véresedj.

Felolvadt mind a hó,
pincébe bújt a szán.
Úgy érzed, élni jó,
de halni is vidám.

Téltánc

Lazult cserép fel és lejár,
jojózik.
Metál zenét süvölt a szél,
pogózik.
A téli szél forog veled
ezerrel.
Karod ragadja, táncba ránt
december.
Nem óv kabát, se bőr: a szív
a célja.
Szívedbe fut miként a tör
acélja.
Fogódzanál akármibe,
hiába.
Felöklel, és a mellkasod
cibálja.

Teodicea

Épp teázok: így vagyok teista.
Mi célja volt, mikor teremtett?
Kálvinista tán? Netán deista?
Predesztinált, vagy „úgyfelejtett”?

Látja tán mi jó, s mi rossz ma néked?
S mikor pihensz, mikor vagy ébren?
És tanácsot ad, hová helyezkedj
a koordináta-rendszerében?

Tériszony

Nyár-esteken, ha bús leged kavarja,
fogj rút legyet, ki nyugtodat zavarja,
s földgömb fölé helyezve és kitartva
szédüljön el pimasz legyed, s hadarja:
Jaj! Hogyan kerültem én ilyen magasba!

Tükörszemek

szemem szemed tükre
szemed szemem tükre
két tükör ha szembe fordul
szűkülnek de végtelenbe

Tükörszoba

Alul tükör, felül tükör,
s belül, körül.
Ma látni kell, mi lettem én,
körös-körül.

Mi lett a test? Mi lett a szív?
Mi lett az én?
A számvetés ezernyi kést
szegez felém.

Tükörszobába bújtam el,
ma hagyjatok.
Szöges bakancsban állnak őrt
az angyalok.

Újév

Puha sál a nyakamban a szél,
a havon hegeket hagy a szán.
Betonozza az évet a tél,
január betapasztja a szám.

Simogatja reánk a havat,
szeliden beszítál: sose bánd.
Puha fedlapokat rakogat.
Igazítja reánk a halált.

Újratervezés

Tán neki kéne fogni
újból az egésznek,
itt már a bárányok is
farkasszemet néznek.

Verlaine

hegedű zendül
szurok éj ében
hideg ősz csendül
szomorú éden

kaparászd nékünk
hegedű húrját
muzsikáld éjünk
sokezer bűjét

hegedüld tűnő
nyaraink álmunk
sohasem szűnő
szomorúságunk

Weöres táj, Weöres ecsettel

Tágas azúr szeme kékje,
lepkefűzér a nyakékje.
Enyhe zefír a ruhája,
búzavetés frizurája.
Hajnali ködfal a vára,
erdei völgy a szobája.
Ágya smaragd, puha pázsit,
elpihen, álmosan ásít.
Szíve pipacs: puha vérfolt.
Álma rubin: Weöres égbolt.